ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 26ον—ΑΘΗΝΑΙ 15 7/ΒΡΙΟΥ—15 8/ΒΡΙΟΥ 1912 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1026

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τὰς κυρίας ἀναγνωστρίας μας, ἐὰν τόσον ἀργὰ λαμβάνουν τὸ τεῦχος τοῦ 7)βρίου. Ἀλλ' ἡ ἐπιστράτευσις ἐρήμωσε τὰ τυπογραφεῖα ἀπὸ τυπογράφους καὶ οἱ ὀλίγοι δὲ ὑπολειφθέντες χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς Ἐφημερίδας, αἱ πλεῖσται τῶν ὁποίων ἐμίκραναν τὰ σχήματά των, μεθ' ὅλην τὴν πληθώραν τῶν ἐπικαίρων τῆς ἐποχῆς αὐτῆς εἰδήσεων.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι ἀπὸ τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας νὰ βοηθήσουν τὸ ἔργον τοῦ Λυκείου εἴτε τῶν ἱματιοθηκῶν τῶν πολεμικῶν νοσοκομείων, εἴτε τῶν μαλλίνων ἐνδυμάτων τοῦ στρατοῦ παρακαλοῦνται νὰ στέλλουν τὰς εἰσφοράς των εἰς τὴν ταμίαν κ. Εἰρήνην Καλογερῆ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

ΕΜΠΡΟΣ

Ἐμπρός! Ὀλόρθοι, ἀτρόμαχτοι.
Μαυρίλα. Ἀστροπελέκι.
Μὰ τὸ σπαθὶ γοργάστραψε,
καὶ νά! ἡ βροντὴ τουφέκι!
Στὸν Πίνδο ἀπ' τὸν Ταΰγετο
καὶ στὰ Μπαλκάνια ὡς πέρα,
μιὰ ἡ φλόγα, μιὰ ἡ φοβέρα
κ' ἕνας ὁ νοῦς. Ἐμπρός!

Ἐμπρός! Βουνά, ψηλῶστέ μας,
καὶ ὦ θάλασσα, νὰ ἡ ὥρα!
στοίχιωσε τὰ καράβια μας,
καὶ βόηθα νικηφόρα!

Ξανὰ τοῦ Ρήγα ἡ σάλπιγγα,
καὶ πάει στὰ μισουράνια:
«Μαυροβουνιοῦ καπλάνια
κι' Ὀλύμπου σταυραϊτοί»

Ἐμπρός, ἀδέρφια, ἀτράνταχτοι!
Κι' ἂν πέφτῃ ἀστροπελέκι,
νά! τὸ σπαθὶ γοργάστραψε,
καὶ νὰ ἡ βροντὴ τουφέκι.
Κρήτη, ὁ Μωριάς, ἡ Ρούμελη,
Ἐμπρός! Ἡ Ἑλλάδα λάμπει,
ἀχολογοῦν οἱ κάμποι,
καΐνε οἱ καρδιές. Ἐμπρός!

28)9)1912.

Ἑστία

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ

ΖΩΗ Η ΘΑΝΑΤΟΣ

Αἱ Ἑλληνίδες ἀγωνιοῦν, πονοῦν, κλαίουν. Ὅσον καὶ ἂν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, ὅσον καὶ ἂν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ποῦ ἐπιβάλλει τὸν πόλεμον, ὅσον καὶ ἂν εἰξεύρουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μας ὡς φυλῆς, ὅμως ἀγωνιοῦν διὰ τὰ παιδιά των, διὰ τοὺς ἄνδρας των, διὰ τοὺς ἀδελφούς των.

Ὁ θάνατος ὁ φυσικὸς καὶ ὅταν ἀκόμη μᾶς ἔρχεται χωρὶς νὰ τὸν περιμένωμεν εἶναι ὀλιγώτερον ἄγριος ἀπὸ τὸν θάνατον ποῦ θερίζει τοὺς στρατοὺς εἰς τοὺς πολέμους. Διότι δὲν εἶναι μόνον αἱ ἐχθρικαὶ σφαῖραι καὶ οἱ μῦδροι οἱ ἀπαίσιοι ποῦ θερίζουν ἀλύπητα τὴν ζωήν. Εἶναι οἱ θάνατοι ἀπὸ τὰς ἀσθενείας, ἀπὸ τὰς κακουχίας, ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Εἶναι αἱ ἐπιδημίαι αἱ ὁποῖαι σαρώνουν ὅ,τι ἐσεβάσθη καὶ ἀφῆκεν ἡ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ ναὶ μὲν ἐλέγετο πομπωδῶς καὶ ἀπεικονίζετο μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα ὁ ὡραῖος προορισμὸς τοῦ στρατιώτου. Ἀλλ' ὁ πόλεμος τοῦ 97 ὁ συντομώτερος βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀτυχέστερος μεταξὺ τῶν ἀναγραφομένων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου μας πολέμων ἀπέδειξε πόσον ὀλίγον ὁ στρατός μας μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε προπαρασκευασθῆ διὰ τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον τὸν προώριζεν ἡ πατρίς.

Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ὁ Ἕλλην στρατιώτης ἔχει συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεών του καὶ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ πλύνη μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἐντροπὴν τοῦ 97.

Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ προστάται καὶ φίλοι μας, οἱ βάρβαροι τοὺς ὁποίους ἐπολίτισαν οἱ πρόγονοί μας, τάσσονται σήμερον φίλοι καὶ ὑπερασπισταὶ τῶν ἐχθρῶν μας. Κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα τῶν πολιτισμένων αὐτῶν χριστιανῶν ρέει πάντοτε τὸ αἷμα τοῦ βαρβάρου εἰς οἱανδήποτε φυλὴν καὶ ἐθνικότητα καὶ ἂν ἀνήκουν. Τὸ αἷμα αὐτὸ τοὺς φέρει πρὸς τὸν τύρανον, πρὸς τὸν δήμιον τῶν μικρῶν λαῶν, πρὸς τὸν ὅμοιόν των.

Δὲν ἔχομεν λοιπὸν νὰ περιμένωμεν ἀπὸ κανένα συνδρομήν. Ἀπέναντί μας, ἐναντίον μας ὁ νοῦς ὁ ὁποῖος θὰ διευθύνῃ τοὺς στρατοὺς τοῦ ἐχθροῦ μας, τὸ χέρι τὸ ὁποῖον θὰ κινῇ τοὺς μύδρους τῶν βαρβάρων εἶναι χέρι χριστιανικόν, χέρι βαρβάρου ἀπλήστου καὶ πλεονέκτου, ὁ ὁποῖος λογαριάζει ἐπὶ τοῦ θανάτου μας διὰ νὰ αὐξήσῃ τὰ πλούτη του, διὰ νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς κτήσεις του, διὰ νὰ ἐξαπλώσῃ τὸ πληθωρικὸν ἐμπόριόν του.

Ὁ ἀγών μας λοιπὸν ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀγὼν δικαιοσύνης εἶναι καὶ ἀγὼν ἀμύνης, ἀγὼν ὑπάρξεως, ἀγὼν θανάτου ἢ ζωῆς. Εἶναι ἀκόμη ἀγὼν κατὰ τοῦ ψεύδους, κατὰ τῆς ὑποκρισίας, κατὰ τῆς ἀπληστίας τῶν ἰσχυρῶν. Καὶ θὰ εἶναι δι' αὐτὸ σκληρός, αἱματηρός, φρικαλέος. Θὰ ὑπενθυμίσῃ τοὺς ἀγῶνας τοὺς μυθικῶς ἡρωϊκούς, καθ' ἣν οἱ ὀλίγοι ἀντετάσσοντο εἰς τοὺς πολλούς, οἱ πόντοι ἀλυσσοδένοντο, καὶ τὰ στίφη τῶν βαρβάρων ἐσκέπαζαν τὸν ἥλιον ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους μαχητάς.

Καὶ δι' αὐτὸ αἱ μητέρες καὶ αἱ σύζυγοι καὶ αἱ ἀδελφαὶ κλαίουν καὶ ἀγωνιοῦν, ἂν καὶ εἰς τὰ κατάβαθα τῶν ψυχῶν των ἀγαποῦν τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰ δάκρυά των καὶ χαίρονται διότι ἔχουν νὰ δώσουν εἰς τὴν πατρίδα τὸν φόρον αὐτὸν τὸν μεγάλον καὶ τὸν ὡραῖον καὶ τὸν εὐγενικόν.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἐπιστρατεία ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἄνδρες νέοι καὶ ἄλκιμοι, ἄνδρες ὥριμοι τῆς ἐθνοφρουρᾶς καλοῦνται νὰ ὑπηρετήσουν εἰς τὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου τῆς πατρίδος.

Εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν ἐπιστράτευσιν προσφέρονται νὰ ἀγωνισθοῦν καὶ αἱ γυναῖκες. Ὄχι διὰ νὰ χύσουν αἷμα, ἀλλ' οὔτε ἁμαζόνες νεώτεραι νὰ προβάλουν ἔφιπποι μὲ τὴν λόγχην ἀνὰ χεῖρας πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι δίδουν ἀπὸ τὴν ἰδικήν των ζωὴν καὶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν των αἷμα διὰ τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν θέσιν εἰς ἀγῶνας αἱματοχυσιῶν καὶ φρικαλεοτήτων.

Ὁ πόλεμος, ἡ πλέον σκληρὰ καὶ βάρβαρος ἐφεύρεσις ποῦ ἐπενόησαν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ λύουν τὰς μεταξύ των διαφοράς, συνοδεύεται ἀπὸ καταστροφάς, ἀπὸ πόνους, ἀπὸ ἐρημώσεις τῆς ζωῆς τόσον ὀδυνηράς, ὥστε ἡ ἐπιστράτευσις τῶν γυναικῶν νὰ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν καὶ διὰ κάθε ἄμυναν καὶ ὑπεράσπισιν κατὰ τῶν ἀθλιοτήτων τοῦ πολέμου.

Αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρος παρουσιάζει δι' αὐτὸ τὴν ἐπιστράτευσιν τῶν γυναικῶν ἀνάλογον καὶ εἰς ἴσην μοῖραν προθυμίας, αὐταπαρνήσεως καὶ ἀλτρουϊσμοῦ πρὸς τὴν ἐπιστράτευσιν τῶν ἐφέδρων.

Τάγματα καὶ συντάγματα ὑπὸ γυναῖκας διοργανοῦνται παντοῦ. Μαθητευόμεναι νοσοκόμαι, κυρίαι διοργανόνουσαι σωματεῖα πρὸς περίθαψιν τῶν ἐφέδρων, πρὸς προστασίαν τῶν οἰκογενειῶν των, ἄσυλα διὰ τὰ μικρά, τμήματα παροχῆς ἐργασίας, ἡ μία διαδέχονται τὴν ἄλλην αἱ ὡραῖαι ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ καταστήσουν ὀλιγώτερον ὀδυνηρὰς τὰς συνεπείας τοῦ πολέμου.

Ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη κατέρχεται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῆς προετοιμασίας ρουχισμοῦ διὰ τὸν στρατόν. Ἡ Α. Ὑψηλότης ηὐδόκησε νὰ συνενώσῃ τὰς ὡραίας ἐνεργείας της μετὰ τοῦ ἀνασυσταθέντος Ἐθνικοῦ Τμήματος τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος διατελούσης «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων», τοῦ ὁποίου εἰδικὴ ἐφορεία, ὑπὸ τὴν κ. Μπέμπη καὶ τὰς δεσποινίδας Μαρίαν Δραγούμη καὶ Βιργινίαν Σιμοπούλου, ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγάς της.

Αἱ ἐφορεῖαι τῶν ἀσύλων βρεφῶν καὶ νηπίων ἀπροστατεύτων, καθὼς καὶ ἡ ὑγιεινὴ ἐπίβλεψις καὶ παροχὴ ἰατροῦ καὶ φαρμάκων τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων», ἀνετέθη εἰς τὰ πολυπληθῆ μέλη τῶν διαφόρων Τμημάτων τῆς Ἑνώσεως, τὰ ὁποῖα

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ἐν καιρῷ πολέμου συνενοῦνται εἰς τὸ Ἐθνικόν, ὑπὸ πρόεδρον τὴν κ. Ἑλένην Γρίβα.

Ἐξ ἄλλου τὸ Τμῆμα ὑγιεινῆς καὶ νοσηλείας ἐργάζεται πυρετωδῶς μετὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ τμήματος τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» πρὸς καταρτισμὸν νοσοκόμων. Ὅλαι μας τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐνθυμούμεθα τὴν γυναικείαν δρᾶσιν τοῦ 1897. Ἐντὸς μηνὸς μόλις τὸ Ἐθν. Τμῆμα τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων», πλὴν τῆς λοιπῆς διοργανώσεώς του, εἶχε καταρτίσει πέντε νοσοκομεῖα πολέμου, ἐφωδιασμένα μὲ τὰ τελειότερα ἐργαλεῖα καὶ σκεύη καὶ μὲ ρουχισμὸν ἐκ χιλιάδων ἕλων τεμαχίων ἀσπρορρούχων.

Ἡ γυναικεία κίνησις τῆς σήμερον δὲν ὑστερεῖ ἐκείνης. Ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ κυριῶν καὶ κυρίων, εἰς ἣν πρωτοστατεῖ ἡ κ. Σχλήμαν μετὰ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Μπενάκη, θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰ συσσίτια τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐφέδρων καὶ μὲ παροχὴν τονωτικῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦ στρατοῦ. Καὶ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων μοχθεῖ καὶ ἀγωνίζεται, πλὴν τῆς μορφώσεως νοσοκόμων, ν' ἀντικαταστήσῃ εἰς τὰς ἐργασίας καὶ τὰς θέσεις τῶν ἀπελθόντων ἐφέδρων τὰς γυναῖκας καὶ ἀδελφάς των.

Τὸ Λύκειον ὀνειροπολεῖ νὰ σώσῃ ὅσον ἠμπορεῖ καλλίτερα τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν οἰκογενειῶν, ἃς ἐστέρησεν ὁ πόλεμος ἀπὸ τοὺς προστάτας καὶ τροφοδότας των. Αἱ κυρίαι τοῦ Λυκείου διήρεσαν τὴν πόλιν εἰς τμήματα καὶ ἀνὰ ὁμάδας ἐπισκέπτονται τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, ζητοῦσαι ἐργασίας διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἐφέδρων.

Τὸ Λύκειον πρὸς τούτοις διὰ συνεισφορῶν τῶν μελῶν του, αἱ ὁποῖαι ἀνῆλθαν μέχρι σήμερον εἰς 3,300 περίπου χιλ. δρ. ἑτοιμάζει μάλλινα ἐνδύματα διὰ τὸν στρατὸν καὶ κατήρτισεν ἱματιοθήκην πλήρη πολεμικοῦ νοσοκομείου προοριζομένου διὰ τὰς ἀνάγκας ἑνὸς ἐκ τῶν νοσοκομείων τοῦ πολέμου.

Ἰδοὺ ποῖον μέρος λαμβάνουν αἱ γυναῖκες εἰς τὸν πόλεμον, ἰδοὺ ἡ ὡραιοτέρα καὶ εὐεργετικωτέρα ἐπιστράτευσις. Δὲν χύνομεν αἷμα, δὲν ὑπηρετοῦμεν τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν ζωήν, τὴν παρηγορίαν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα. Εἴμεθα αἱ πολέμιοι τῶν πολέμων καὶ κατερχόμεθα μὲ τὰ ὅπλα τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης νὰ σώσωμεν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ σωθῇ, νὰ ἐξασφαλίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν ζωὴν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα ὡραίαν πατρίδα μας.

ΚΑΛΛ. ΠΑΡΡΕΝ

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ

Γλυκειὲς Ἑλληνοποῦλες!
Μπρὸς στὴν Ὡραία Πύλη
τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ πόνου,
ποῦ λειτουργεῖ ἡ καρδιά,
σᾶς φίλησ' ἡ Πατρίδα
μὲ ξαναμμένα χείλη
καὶ νοιώθω τοῦ φιλιοῦ της
τὴ ρόδινη εὐωδιά.

Τὴ νοιώθω ὅταν σᾶς βλέπω
ν' ἁπλώνετε τὸ χέρι
ζητιάνες τῆς Πατρίδος
γεμάτες ἀρχοντιά,
τὴ νοιώθω ὅταν σᾶς βλέπω
σκυμμένες στὸ νυκτέρι,
τὴ νοιώθω στὴ λαλιά σας,
τὴ νοιώθω στὴ ματιά,

Σᾶς χαιρετῶ καὶ σκύβω
τὸ ταπεινὸ κεφάλι,
μητέρες τοῦ στρατοῦ μας,
γυναῖκες, ἀδερφές,
διπλᾶ, τριπλᾶ τονίζω
τὴ λύρα μου καὶ πάλι
καὶ λέω γιὰ σᾶς τραγοῦδι
μὲ πρόσχαρες στροφές.

Καὶ νοιώθω τὸ τραγοῦδι
νὰ βγαίνῃ ἀγάλια-ἀγάλια·
καὶ καρτερῶ τὴν ὥρα
κ' ἡ ὥρα δὲν ἀργεῖ
ποῦ μεσ' στῶν πληγωμένων
τὰ ξάγρυπνα σπιτάλια
τὰ χέρια σας θὰ γιάνουν
κάθε βαθειὰ πληγή.

Καὶ ραντισμένα μὲ αἷμα,
τὸ αἷμα ποῦ θὰ χύνουν
λαβωματιὲς ἡρώων.
ὦ χέρια εὐωδιαστά,
τὰ κάτασπρά σας κρῖνα
τριαντάφυλλα θὰ γείνουν
στῆς Δόξης τὰ στεφάνια
ποῦ ἡ Νίκη θὰ βαστᾷ.

Ἑστία ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο κ. ΗΡΑΚΛΗΣ ΒΟΛΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ

Ἐκεῖνος ποῦ συνέδεσε τόσον στενὰ τὸ ὄνομά του μὲ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ὅταν ἀκόμη μόνον ὡς ἰδέα καὶ ὡς πρόγραμμα εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισίν του, τὸ ἐπεσκέφθη τελευταίως κατὰ τὸ ἐτήσιον εἰς Ἀθήνας ταξείδι του.

Ὁ κ. Βόλτος εἶναι μία ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία Ἕλληνος, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐκλείπουν πλέον μέσα εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν τῶν πολυπληθῶν ὁμογενῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐξωρισμένος εἰς τὴν χώραν τῶν Φαραώ, κλεισμένος τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ χρόνου εἰς ἕνα μικρὸ καὶ ἄσημο χωριὸ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἐργάζεται χωρὶς καμμίαν σχεδὸν ἀναψυχήν, ἕνα τρέφει καθ' ὅλην τὴν μακρὰν καὶ μονότονον περίοδον τοῦ χρόνου ὄνειρον, τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἀγαπημένην του πατρίδα κατὰ τὰς θερινὰς διακοπάς.

Δι' αὐτὸν εἴτε αἱ Ἀθῆναι, εἴτε ἡ Ὑπάτη εἴτε ὁ Βῶλος δὲν συγκρίνονται μὲ κανὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Ὁ πλοῦτος δὲν τὸν ἐξίπασε, δὲν τὸν ἔκαμε νὰ βλέπῃ μὲ μικροσκόπιον τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ θαυμάζῃ τὰ ξένα, διότι ἔτυχε νὰ λέγωνται Παρίσι, Μόναχον ἢ Βερολῖνον.

Ἡ Εὐρώπη, ὅπως λέγει σοφώτατα, εἶναι διὰ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ ἡ Ἑλλὰς διὰ τοὺς Ἕλληνας. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δι' αὐτὸ περνᾶ τὸ καλοκαῖρι του, ἀληθινὸς πατριώτης, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ μὲ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος κάθε πρόοδον καὶ κάθε βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἡ ἐπίσκεψίς του εἰς τὸ Λύκειον ὑπῆρξε ἀληθινὴ ἑορτὴ χαρᾶς, ἂν καὶ κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησίν του οὐδεμία τοῦ ἐγένετο ὑποδοχή, οὐδεμία ἐπίσημος δεξίωσις. Ἀλλὰ μήπως εἶναι ἀνάγκη ἐπισήμων τύπων διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ὁ δημιουργῶν τὸ καλὸν τὴν ἐξ αὐτοῦ ἱκανοποίησιν.

Ὁ κ. Βόλτος εἶχε τὴν θριαμβευτικὴν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν νὰ ἰδῇ μετουσιωμένον τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ ὁποῖον προσέφερεν εἰς μίαν ἀναγέννησιν Ἑλληνικῆς ἐπιπλώσεως, εἰς μίαν νεκρανάστασιν σχεδίων καὶ ρυθμῶν, εἰς τὸν τελειότερον ἴσως τύπον βιβλιοθήκης Ἑλληνικῆς, ἡ ὁποία περιέχει εἰς χρυσοδέτους τόμους πολλὰ ἐξ ὅσων ἡ σοφία τῶν αἰώνων περισυνέλεξε σοφὰ ἰδικά μας καὶ ξένα. Καὶ νομίζω ἡ εὐχαρίστησις τῆς διὰ τοῦ καλοῦ βιβλίου μορφώσεως καὶ ἐξευγενισμοῦ τῆς Ἑλληνίδος διὰ τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς ὡραιότητος, εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης. Διότι μᾶς ἐπαναφέρει εἰς ἓν παρελθὸν δόξης καὶ θριάμβου καὶ τῶν παλαιοτέρων χρόνων καὶ τῆς διὰ τοῦ Βυζαντίου συνεχίσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς συνοχῆς μας μὲ τὸ παρελθὸν τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες διδασκόμεθα νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ θαυμάζωμεν καὶ νὰ ἐμπνέωμεν εἰς τὰς γενεὰς τῆς αὔριον.

Ὁ κ. Ἡρ. Βόλτος προσέφερε καὶ φέτος εἰς τὸ Λύκειον νέαν ἐκ δύο χιλ. δραχμῶν συνδρομήν του, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐπιπλώσεως καὶ πλουτισμοῦ τῆς βιβλιοθήκης. Ὁ κ. Βόλτος ἔχει τὸ αἴσθημα τοῦ ὡραίου ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμένον ὅσον καὶ τὸ τοῦ χρησίμου καὶ ἐθνικοῦ. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὸ ἔργον μας ἐν· γένει, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπὶ τὸ ἐθνικώτερον μετατροπὴν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς θὰ ἐπιδοκιμάσῃ καὶ θὰ ἐπικροτήσῃ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΙΜΑΤΙΟΘΗΚΗΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κρεστενίτου 50 Καλλιφορνᾶ 100 Ἀκάτου 300 Δημητρακοπούλου 200 Ζούζουλα 100 Ἀλεξανδρῆ 50 Κωνστ. Μαγκάγη 25 Λαμπρίδου 5 Εἰρ. Σπυρ. Μαυρομάτη 50 Λυκιαρδοπούλου 100 Ἄννα Τριανταφυλλίδου 25 Ἀθ. Ρεδιάδου 20 Ἐλ. Ἄθ. Ρουσοπούλου 10 Σταυρ. Πιεράκου 10 Νίκη Πέρδικα 25 Παν. Γιαλούρη 25 Κ. Παρρέν 50 Εἰρ. Καλογερῆ 25 Ἰουλία Παπαμόσχου 25 Εὐθυμία Κ. Κατσιφοῦ 5 Αἰκ. Κατσιφοῦ 25 Ἀνώνυμος 10 Α. Λ. 20 Παπασπυροπούλου 100 Ρ. Κ. 25 Κυρία Ε. Ε. 25 Μ. Γ. 50 Κ. Παπαγεωργίου 25 Λ. 25 Ἀνώνυμος (Πην. Εὐθυβούλου) 5 Μελισσυνοῦ 15 Νεοφύτου 100 Ἀνώνυμος (Μοσχοβάκη 15 Φαίδρα Λιάμπεη 50 Τίγκα Καλαποθάκη 50 Κος Ἰωάν. Καλλιφορνᾶς 25 Κυρία Εὐανθία Ἐπαμ. Μαυρομάτη 50 Νέλλη Ξύδη 25 Ο. Β. 25 Σπυλιωτόπουλου 10 Εὐαγγελία Φλέγγα ταγμ. Πυροβολ. 25 Ἑλένη Γιαννούλη 7 Μεταλλευτικὴ Ἑταιρία Λαυρίου 100 Ἰσαβέλα Ἀλεξ. Σκουζὲ 10000 Πολυξένη Τσιτσεκλῆ 50 Μόσχα Δ. Καῖρη 100 Ἑλένη χήρα Σπυρ. Στρέφη 100 Ε Π Ε. Ἄννα Χ. Λόντου. 25.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΝ

Μετὰ τὸ Καθαρτήριον ὁ Πκράδεισος. Μετὰ δύω ὡρῶν ἁμαξοδρομίαν μέσα εἰς λάκκους καὶ λόφους ἀπὸ χώματα, μὲ σύννεφα ἀπὸ σκόνην ἀποτυφλωτικὰ φθάνομεν εἰς τὴν Βουλιαγμένην. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κοπιαστικώτερα ταξείδια ἡ μετάβασις εἰς τὸ πευκοστόλισμένον προάστειον. Καὶ ἂν θαυμάζω τὴν κ. Σχλήμαν διὰ τὴν ἀκούραστον δραστηριότητά της, ὁ θαυμασμός μου μεταβάλλεται εἰς κατάπληξιν ὕστερον ἀπὸ τὴν δίωρον αὐτὴν ἁμαξοδρομίαν μας, τὴν ὁποίαν ἐκείνη θὰ ἔχῃ κάμει τοὐλάχιστον εἴκοσι φορὲς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἤρχισαν αἱ θεριναὶ ἐξοχαὶ τῶν παιδιῶν.

Ἀλλὰ ἡ ἱδρύτρια τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ἔργου δὲν εἰξεύρει τί θὰ εἰπῇ κόπος καὶ κούρασις. Ὀργανισμὸς ἐξ ἴσου ἀτσαλένιος, ὅσον καὶ νοῦς δυνατός, ἡ κ. Σχλήμαν δὲν προσέχει οὔτε εἰς τὴς βουτιὲς τῶν ἁμαξῶν μέσα εἰς τὸ χωματένιον πέλαγος, οὔτε εἰς τὰ ἐμπόδια ποῦ εὑρίσκονται ἐμπρός της εἰς κάθε βῆμα της πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ φιλάνθρωπον ἔργον ποῦ ἀνέλαβε.

Ἄλλως τε ὅ,τι τὴν περιμένει μετὰ τὸν δρόμον αὐτὸν τῶν ἐμποδίων εἶναι τόσον ὡραῖον, εὐχάριστον καὶ γελαστόν, τόσο γεμάτο ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ χαρὰν ὥστε νὰ ξεκουράζῃ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Ὕστερα ἀπὸ τὴς Γλύφες, τὸ κτῆμα τοῦ κ. Καραπάνου, μᾶς ὑποδέχεται ἡ φύσις μὲ τὰ πολυτελέστατα στολίσματά της. Δασάκια πευκοστόλιστα, θάλασσα μουκρένια, παιγνιδιάρα κάτω ἀπὸ ἕνα ροδογάλαζον θολωτὸν καθρέπτην.

Ἕνα δροσερὸ ἀεράκι μᾶς φέρνει σὰν κελαδήματα πουλιοῦ μέσα εἰς τὸ ἁπαλὸν μουρμούρισμα τοῦ κύματος ποῦ ξεσπᾶ εἰς τὴν ἀκτήν. Ἀλλὰ ἡ μουσικὴ αὐτὴ δὲν μᾶς ἔρχεται βέβαια οὔτε ἀπὸ συμφωνίας τῶν βελονωτῶν χορδῶν τῶν γύρω μας πεύκων, οὔτε κάτω ἀπὸ τὰς σκηνὰς τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν ποῦ ζοῦν τὴν ὡραίαν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου. Ὅσο ἡ ἄμαξα πλησιάζει τὰ κελαδίσματα χάνουν τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἁρμονίαν των. Γίνονται ἁπλῶς τραγούδια παιδιῶν μικρῶν, παράτονα ἴσως ἀκόμη, ἀλλὰ χρωματισμένα μὲ τὸ ὡραῖον χρῶμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς ποῦ ἀναγεννᾶται μέσα εἰς τὴν δροσερὰν καὶ μυρωμένην ἀγκάλην τῆς φύσεως.

Τὰ ἄλογα σὰν μεθυσμένα τώρα καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὴν χαράν τους ὅτι ἔφθασαν χωρὶς νὰ σπάσουν τὰ πλευρά των, οὔτε νὰ τσακίσουν τὰ πόδια των, τρέχουν πετοῦν πρὸς τὸ ὁλοπράσινον λοφάκι, τὸ τέρμα τῆς ἐκδρομῆς μας.

Πέντε ἐξ κορίτσια ἡλιοκαμένα εὑρίσκονται ἐμπρός μας, ὁρμοῦν εἰς ὑποδοχήν μας, φιλοῦν τὰ χέρια τῆς κ. Σχλήμαν, μιλοῦν ὅλα μαζή, δίδουν πληροφορίας, μᾶς διευθύνουν πρὸς τὴν ἀκτήν, κάτω, ὅπου εὑρίσκονται τὴν στιγμὴν αὐτὴν συγκεντρωμένα τὰ παιδιὰ μὲ τοὺς δασκάλους των,

Ἡ διευθύντρια καὶ ὁ γιατρὸς τῶν παιδιῶν μᾶς ἀκολουθοῦν. Ἡ κ. Σχλήμαν εὑρίσκεται ἐδῶ εἰς τὸ βασιλειόν της, τὸ δημοκρατικώτερον καὶ τὸ εὐτυχέστερον βέβαια βασίλειον. Τοπάρχης της ἡ κ. Ἀξιωτάκη μιὰ καλὴ μητέρα ἀπὸ ἐκείνας ποῦ μὲ μιὰ ματιὰ βλέπουν παντοῦ καὶ μὲ μιὰ ἄλλη ματιὰ ὁδηγοῦν καὶ διευθύνουν ὅλα.

Τὸ ὑγειονομεῖον της, ἕνας νέος γιατρός, ἡλιοκαμένος ἐπίσης χωρὶς φωκὸλ καὶ δοκτορικὴν ράβδον, μὲ μάτια γεμάτα φωτιὰ καὶ φῶς, στραμμένα πρὸς τὴν φύσιν, τὸ μεγάλο αὐτὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ σκορπίζει τὴν ὑγείαν, χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν ἄλλου φαρμάκου ἀπὸ τὸν ἄφθονον ὀξυγόνον ἀέρα καὶ τὸν μεγάλον ἀπολυμαντὴν ἥλιον. Στρατάρχης της ἕνας νέος ἀθλητικὸς γυμναστὴς ποῦ δίδει τὰ διατάγματά του ἄλλοτε μὲ τὸ βιολὶ καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ κλαρίνο ἢ τὸ ὄργανον. Ἡ σοφία ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἕνα νεαρὸν διδάσκαλον ὁ ὁποῖος ἔχει ἀφίσει εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ βιβλία τῆς γραμματικῆς καὶ κάθε σχολαστικοῦ προγράμματος, καὶ θέτει εἰς ἀποκλειστικὴν συνάφειαν τὰ παιδιὰ μὲ τὸ μεγάλο βιβλίον τῆς φύσεως.

Αὐτὸ νομίζω εἶναι τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ θερινοῦ βασιλείου τῆς κ. Σχλήμαν. Οἱ ὑπήκοοί της μικροὶ σπιθαμιαῖοι ἀνθρωπίσκοι ἀπὸ ἓξ ἕως ἑπτὰ χρόνων ἀλλὰ καὶ δέκα τριῶν, δεκατεσσάρων. Νόμος των ἡ ἀγάπη των. Ἰσότης ἀπόλυτος, διότι ἐδῶ οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ. Ἀγόρια καὶ κορίτσια ἀδελφωμένα, χωρὶς ὑπεροχὰς καὶ ἐπικρατήσεις. Μέθοδος Κνάϊπ εἰς ὅλην τὴν γραμμήν, ὅλοι ξυπόλυτοι καὶ εἰς τὴν ἄμμον ποῦ κολυμποῦν μὲ ὅσην εὐτυχίαν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰς τὰ δάση ποῦ κυκλοφοροῦν μὲ τραγούδια καὶ πηδήματα, ἐλεύθερα καὶ εὐχαριστημένα.

Πρόγραμμα ὡρισμένον κατανομῆς ὡρῶν ὑποθέτω ὅτι δὲν ὑπάρχει. Ἁπλῶς ἡ συνήθεια, μία καλὴ συνήθεια κρατεῖ ὅλα καὶ ὅλους εἰς τὴν θέσιν ποῦ πρέπει. Τὰ παιγνίδια, τὸ κολύμπημα, τὸ φαγητὸ καὶ ὁ ὕπνος ποικίλλονται καὶ ἀπὸ ὀλίγην ἐργασίαν, εὐχάριστον. Τὰ κορίτσια κάμνουν λουλούδια. Τὰ ἀγόρια ἀνοίγουν δρόμους. Ὁ συμβολισμὸς τοῦ προορισμοῦ των ὁλοφάνερος. Αὐτοὶ ἀνοίγουν τοὺς δρόμους, ἐκεῖναι θὰ τοὺς ἀνθοστολίσουν. Ἐκεῖνοι θὰ σκάψουν, αὐταὶ θὰ σπείρουν, θὰ δώσουν τὰ λουλούδια τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ὡραιότητα.

Πρὸ τοῦ δείπνου προσευχὴ καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν διασκέδασις μὲ μουσικὴν φωνογράφου μὲ καραγκιόζην, μὲ θέατρον. Σκηνοθέται, συγγραφεῖς, ἠθοποιοὶ καὶ θεαταὶ οἱ μικροὶ καὶ αἱ μικραί, μαζὴ μὲ τοὺς μεγάλους καὶ μὲ τοὺς ἐπισκέπτας.

Ποτέ μου δὲν ἐγέλασα τόσον, ὅσον εἰς τὴν παράστασιν αὐτὴν τοῦ καραγκιόζη τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐτυχεστέρα μου ἡμέρα τῆς θερινῆς αὐτῆς περιόδου ἦτο ἡ τῆς ἐπισκέψεώς μου εἰς τὴν Βουλιαγμένην μετὰ τῆς κ. Σχλήμαν.

Ἐπείσθην πλέον ὡρισμένως ὅτι ἡ γυναικεία δύναμις καὶ δρᾶσις ἔχει εἰς τὸν τόπον μας ἀντιπροσώπους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσκομματα καὶ ποῦ θέτουν εἰς εὐρύτατον κύκλον θεμέλια δυνατὰ ἀληθινῆς ἀναγεννήσεως.

Κ ΠΑΡΡΕΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Θὰ ἐπιστρατευθῶμεν λοιπὸν καὶ αἱ γυναῖκες διὰ τὰς βοηθητικὰς καὶ νοσηλευτικὰς ἐργασίας εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν ἐργασίαν εἰς τὰς ἐρημουμένας ἀπὸ νέους ἄνδρας πόλεις καὶ χωριά. Ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν, τῶν διαφόρων γραφείων, τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἠμποροῦν νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ γυναῖκας.

Λέγουν ὅτι ἔκλεισαν μανάβικα καὶ μικρομαγαζάκια καὶ ἐμπορικὰ διότι ἔχασαν τοὺς ὑπαλλήλους των. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γυναῖκας καὶ ἀδελφὰς ποῦ νὰ τοὺς ἀναπληρώσουν ; Ἢ μήπως εὑρισκόμεθα ἀκόμη σήμερον εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχήν, ποῦ ἡ ἐργασία τῆς γυνακὸς ἐθεωρεῖτο ἀτιμία καὶ ὄνειδος ;

Καὶ αἱ χιλιάδες τῶν πτυχιούχων καὶ ἀπολυτηριούχων ποίαν ἄλλην περίστασιν θὰ εὕρουν διὰ νὰ ἐργασθοῦν, ἔστω καὶ δωρεὰν εἰς θέσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπεκλείοντο μέχρι σήμερον ; Ἀλλὰ καὶ τὰ κορίτσια ἐν γένει ποῦ εἰξεύρουν ὀλίγα γράμματα, ποῦ ἔχουν ἀπολυτήριον δημοτικοῦ σχολείου, δὲν ἠμποροῦν νὰ πωλοῦν κορδέλες καὶ ταντέλες μὲ δεξιότητα καὶ εὐκολίαν πολὺ ἐντελεστέραν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν ἕως χθὲς τὴν ἐργασίαν αὐτήν ;

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἀπευθύνεται δι' ἐκκλήσεώς του πρὸς τὰ γραφεῖα καὶ τὰς Τραπέζας καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην ὑπαλλήλων.

Εἶναι τοῦτο καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις καὶ ἀπέναντι ἐκείνων ποῦ μὲ τὴν ζωήν των θὰ διεκδικήσουν τὴν ἐθνικήν μας ὕπαρξιν καὶ ἀπέναντι τῆς οἰκονομικῆς ἀκμῆς τῆς χώρας. Διότι ἐὰν τὸ ἐμπόριον νεκρωθῇ καὶ αἱ ἐργασίαι παύσουν τὸ ἐκ τούτου οἰκονομικὸν χάος θὰ εἶναι πολὺ μεγαλήτερον ἀπὸ τὰ φοβερὰ κακὰ τὰ ὁποῖα ἐπακολουθοῦν πάντοτε τὸν πόλεμον. Ἡ ἐργασία λοιπὸν τῶν γυναικῶν ἐπιβάλλεται καὶ ὑπὸ λόγων ἀλληλεγγύης ἐθνικῆς καὶ οἰκονομικῆς, καὶ ὑπὸ λόγων οἰκονομικῆς ἀντοχῆς εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς τοῦ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνος μας.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΤΗΣ "ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ,,

Τὸ Ἐθνικὸν τμῆμα τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων», μετὰ τὴν ἀνασυστασίν του καὶ κατανομὴν τῶν ἐργασιῶν του, προέβη καὶ εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας του. Κατὰ τὸ Καταστατικόν, τὸ Συμβούλιον τοῦ τμήματος ἀπαρτίζουν αἱ πρόεδροι τῶν τμημάτων τῆς Ἑνώσεως, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐξέλεξαν τὸ Προεδρεῖόν των ὡς ἑξῆς : Πρόεδρος ἡ κ. Ἑλένη Γρίβα, ἀντιπρόεδροι ἡ κ. Ριγκοὺρ καὶ ἡ δεσπ. Μαρία Δραγούμη, γραμματεὺς ἡ δεσπ. Βιργ. Σιμοπούλου καὶ ταμίας ἡ κ. Εἰρήνη Καλογερῆ. Σύμβουλοι δὲ αἱ κ. κ. Λασκαρίδου, Παρρέν, Καλαποθάκη καὶ Δαγκλῆ.

Τὸ Ἐθ. Τμῆμα ἀπετελέσθη ἀπὸ τὰς ἐφορείας τῆς κατασκευῆς μαλλίνων διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ στρατοῦ, τῆς συστάσεως νηπιοτροφείων ἐσωτερικῶν τῶν ὀρφανῶν ἀπὸ μητέρας μικρῶν τῶν ἐφέδρων καὶ ἡμιτροφίμων τῶν πτωχῶν ἐργατίδων, καὶ τῆς ὑγιεινῆς περιθάλψεως καὶ παροχῆς φαρμάκων τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν ἐφέδρων.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ Ἐθνικὸν Τμῆμα ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν κ. κ. ἰατρῶν τῆς πόλεώς μας.

Ἡ κ. Ἑλένη Γρίβα Πρόεδρος τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» θὰ εὑρίσκεται καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰς 6—7 *εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, Ὀθωνος 4, Πλατεῖα Συντάγματος,* ὅπου παρακαλοῦνται νὰ ἀποτανθοῦν ὅσοι τῶν κ. κ. ἰατρῶν ἐπιθυμοῦν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἔχοντες σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ὁ ἥλιος χλωμός, δειλὸς ἐροσπαθοῦσε, νὰ τρυπήσῃ οὔτε σύγνεφα, οὔτε νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμο, ἀλλὰ δὲν ἔφθανε ἡ θαλπωρή του νὰ ζεστάνῃ τὰ ἔμψυχα, καὶ τὰ ἄψυχα, καὶ νὰ χρωματίσῃ ζωηρὰ τὴν πλάσι, καὶ νὰ χαρίσῃ ζωή, χαρὰ καὶ ἐλπίδα. Ὅλα ἐκολυμβοῦσαν μέσα στὴν ἀχνὴ ἀσπρόθωρη ἐκείνη ἀτμοσφαίρα, ποῦ ὁμοιάζει μὲ φῶς φεγγαριοῦ στὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ο κ. Κ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

Οὐρανὸς καὶ λίμνη πέρα στὴν ἄκρη συνεχέοντο, καὶ ἐφαίνοντο ἕνα, τυλιγμένα σὲ ἄσπρα ὑπερκόσμια πέπλα. Μόνα τὰ λιμνοπούλια ἤτανε χαρούμενα, καὶ ἔπαιζαν χίλια παιγνίδια στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἡσυχία... καμμία ζωή... ἕνας ὕπνος ξαπλωμένος στὰ πάντα.

Ἕνα τριαντάφυλλο ὤμορφο, καμαρωμένο, μυρωδάτο ἀπροῦσε κι' αὐτό, πῶς εὑρέθηκε ἀνθισμένο στὸ κρύο αὐτὸ μέρος. Ἐκινεῖτο στὸ κλωναράκι του, καὶ ἐνόμιζε κάνεις ὅτι κρυόσει καὶ ζητεῖ ζέστη, καὶ ὅτι κλαίει κάποια μακρινὴ πατρίδα.

Η Α. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐστάθηκα, τὸ ἐκύταξα, καὶ τὸ ἐμύρισα, τὸ ἐχάϊδευσα. Ἐφάνηκε νὰ αἰσθάνθηκε τὴν ἀγάπη ποῦ τοῦ ἔδειξα.

— Καϋμένο τριανταφυλλάκι, δὲν μοῦ λές, πῶς εἶσαι τόσο ὡραῖο; πῶς ἔχεις ἄρωμα; ἔστω καὶ ἀδύνατο, στὸν τόπο ποῦ ὁ ἥλιος δὲν ἀγαπᾶ, ποῦ περνᾶ πάντοτε μὲ σκεπασμένο τὸ ὡραῖο μεγαλοπρεπὲς λαμπρό του πρόσωπο, ποῦ δὲν ζεσταίνει, ποῦ δὲν χαρίζει ζωή.. Πές μου, εἶσαι εὐχαριστημένο; Ἡ πεταλοῦδα κάθεται στὰ πέταλά σου;.. Ροφᾶ τὸ ἄρωμά σου; σοῦ λέγει πῶς εἶσαι ὡραῖο σοῦ λέγει πῶς σ' ἀγαπᾶ;

— Ἡ πεταλοῦδα ἀπέθανε, μόλις δύο φορὲς ἐπρόφθασε νὰ μοῦ εἰπῇ καλημέρα. Ἀπέθανε κοντά μου, ἐνῷ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν παγωμένη δροσιὰ τῆς αὐγῆς. Ἐπροσπαθοῦσα νὰ τὴν σκεπάσω μὲ τὰ πέταλά μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἀπέθανε ἀλλοίμονον... καὶ ἔμεινα μόνο καὶ ἔρημο. Καὶ ἐμὲ κανένα πρωΐ ἡ ἄγρια παγωνιὰ θὰ μοῦ κάψῃ τὰ ὡραῖα μου πέταλα, καὶ ὁ ἀέρας θὰ μὲ σκορπίσῃ, στὸ βόρβορο, καὶ τὴ λάσπη.

— Θέλεις, νὰ σὲ πάρω μαζύ μου; θέλεις νὰ ἰδῇς τὸν τόπο, ὅπου ὁ ἥλιος ζεσταίνει δυνατὰ τὴ γῆ, καὶ φυτρώνουν τὰ στάχυα, καὶ χρυσώνονται καὶ ροδίζουν τὰ ὡραῖα σταφύλια; ὅπου ἡ λεμονιὰ στολίζεται σὰν νύμφη καὶ μοσχοβολᾶ, καὶ ἡ γῆ δίνει μὲ τὴν ἐλιὰ τὸ φῶς· καὶ ἡ πεταλοῦδα ζῇ πολύ, καὶ πεθαίνει ἀπὸ γεράματα, καὶ λέγει πολλὲς φορὲς καλημέρα στὰ ρόδα, καὶ τὸ ἀεράκι τῆς νύχτας εἶναι γλυκό, καὶ ἡ δροσιὰ τῆς αὐγῆς χαρίζει ζωή; ὅπου τὰ πουλάκια εἶναι πάντα χαρούμενα, καὶ πάντα κελαϊδοῦν, καὶ ἡ θάλασσα εἶναι καταγάλανη, καὶ χαϊδεύει μὲ ἀγάπη ἁπαλὰ τὴν στεριὰ καὶ τὰ οὐράνια τὴ νύχτα εἶναι ὁλοκέντητα ἀπὸ χιλιάδες, καὶ χιλιάδες ἄστρα, ὅπου ὁ φτωχὸς ἔχει φωτιά, καὶ χαρὰ τῆς ἀκτίνες τοῦ λαμπροῦ τῆς ἡμέρας ἄστρου, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σκεπάσματα, ὅπου ὅλα γελοῦν καὶ ὅλα χαίρονται. Πές μου θέλεις;

— Θέλω, θέλω, ἐφώναξε, καὶ ἐκινήθη ὅλο· πάρε με.

— Ἀλλὰ θὰ σὲ χωρίσω ἀπὸ τὴ μάννά σου, θὰ σὲ κόψω ἀπὸ τὸ κλωναράκι σου, θὰ σὲ βάλω σὲ ἕνα ἁπαλὸ βαμβάκινο κρεββατάκι, ὡραῖα τυλιγμένο. Αἰσθάνεσαι πῶς θὰ ζήσῃς; αἰσθάνεσαι πῶς θὰ μείνῃ χυμὸς στὰ φύλλά σου, γιὰ νὰ ἀναγεννηθῇς στὴ γῆ τῆς χαρᾶς, καὶ τῆς ἀγάπης, ὅπου ὁ Θεὸς θὰ βάλῃ τοὺς ἀγαθοὺς γιὰ νὰ χαίρωνται αἰωνίως;

—Πάρε με, πάρε με, θὰ ἦμαι εὐτυχισμένο, νὰ αἰσθανθῶ τὸ θάλπος τοῦ ὡραίου σου ἡλίου, καὶ τὰ ζεστά του φιλιὰ στὰ μαραμένά μου πεταλα· καὶ ἂν δὲν ἀναζήσω, πάλιν θὰ ἦμαι εὐτυχισμένο, νὰ μένω ξερὸ καὶ πεθαμένο στὸν τόπο, ποῦ τόσα ὡραῖα μου ἀδέλφια ζοῦν.

Τὸ ἐφίλησα, τὸ ἔκοψα, ἠσθάνθην τὴ φρίκη ποῦ τὸ διέτρεχε, καὶ τὴ χαρὰ ποῦ εἶχε, νὰ γνωρίσῃ τὴν ὡραία ἄγνωστη χώρα.

Τὸ ἔβαλα ὅπως τοῦ ὑπεσχέθην μὲ χίλια χάδια εἰς τὸ ὡραῖο ἁπαλό του κρεββατάκι... Καὶ ἰδοὺ πῶς τὸ τέκνο τοῦ βορρᾶ καὶ τοῦ ὠχροῦ ἡλίου, εὑρίσκεται εἰς τὴν ὡραία μὲ τὰ μανεξεδένια βουνὰ τῆς Ἀθηνᾶς πόλιν καὶ πῶς χίλιες ἀκτίνες λαμπερὲς σεπτεμβριανοῦ ἡλίου παίζουν ἐπάνω στὰ ὠχροῤόδινα πέταλά του, καὶ στὰ φύλλά του ποῦ μένουν πράσινα, καὶ ζητοῦν νὰ τὸ θερμάνουν καὶ νὰ τοῦ δόσουν νέα ζωήν, ἐνῷ τὸ ἄρωμά του δυνατό, καὶ διαπερατικὸ χύνεται γύρω.

Τὸ αἰσθάναμαι εὐτυχισμένο.

ΑΙΚ. Β. ΚΑΤΣΥΦΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ἡ ὥρα εἶνε ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια τῆς νυκτὸς εἰς τὸ Κεφαλάρι. Εἶχεν ὁρισθῇ ὥρα ἐκκινήσεως ἡ ἐνδεκάτη, ἀλλ' εἶνε δυνατόν, γνήσιοι Ἕλληνες, νὰ παραβῶμεν τὴν καθιερωμένην πλέον συνήθειαν τῆς καθυστερήσεως; Κάποιος ἐλησμόνησε τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ἐπανωφόρι του, ἄλλος τὸ ῥαβδί του καὶ ἄλλος ἄλλο. Τρία ἀλογάκια κοντὰ καὶ ὑπομονητικὰ καὶ μεγάλης ἀντοχῆς—ἀρετῆς γνησίως Ἑλληνικῆς—εἶνε προωρισμένα διὰ τὰς κυρίας καὶ διὰ τὰ τρόφιμα. Ἐπάνω εἰς τὰ σαμάρια τοποθετοῦνται παχέα μάλλινα σκεπάσματα καὶ ἐπανωφόρια διότι λέγουν ὅτι εἰς τὴν κορυφὴν τὸ ψῦχος εἶνε δριμύ. Ἡ πανσέληνος λάμπει θαυμασίως, ἡ θερμοκρασία εἶνε ἰδεώδης, ἡ συντροφιὰ εὔθυμος: ἡ ἐκδρομὴ προμηνύεται ὡραία. Ἀφίνομεν τὸ Κεφαλάρι καὶ διευθυνόμεθα ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν Πεντέλην. Ὁ δρόμος δὲν εἶνε κακός· καρρόδρομος ἀπὸ τὸν ὁποῖον καθημερινῶς καταβαίνουν τεράστιοι ὄγκοι πεντελησίου μαρμάρου. Μετ' ὀλίγον εἰσερχόμεθα εἰς μικρὸν δάσος νεαρῶν πεύκων. Τὸ φῶς τῆς σελήνης μελιχρὸν καὶ ἁπαλὸν ἐξωραΐζει καὶ ἐξιδανικεύει τὰ πάντα. Ἡ μυρωδιὰ ἡ διεγερτικὴ τῶν θυμαριῶν καὶ τῶν σχοίνων, τῶν πεύκων αἱ μαῦραι σκιαί, τῶν λατομείων ἡ λευκὴ ἀνταύγεια μᾶς παρασύρουν καὶ δὲν αἰσθανόμεθα κἂν ὅτι ὁ δρόμος ἔγινεν ἀνηφορικὸς καὶ ἡ πορεία κάπως κοπιώδης. Δύο ὧρας ἀπὸ τῆς ἐκκινήσεως φθάνομεν εἰς τὸ μεγάλον λατομεῖον. Ἀλλ' ἐδῶ εἶνε ὁλόκληρος συνοικισμός, μία λευκὴ ὄασις. Κτισμένα μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μαρμάρου, ἀπὸ συντρίμματα μαρμάρου, μικρὰ πρωτογενῆ σπιτάκια, καλύβαι μᾶλλον, χρησιμεύουν ὡς κατοικία τῶν ἐργατῶν. Περὶ τοὺς ἑκατὸν ἐργάται μένουν ἐκεῖ ἐπὶ μῆνας, τὸ θέρος ἐκτεθειμένοι εἰς καυστικώτατον ἥλιον, τὸν χειμῶνα εἰς ψῦχος δριμύ. Μερικοὶ ἔχουν καὶ τὰς οἰκογενείας των. Ὁ κὺρ Νίκος, ὁ μαρμαρᾶς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ μικρὸν δῶμα εἰσβάλλομεν θορυβωδῶς ἐξυπνᾶ καὶ μᾶς ὑποδέχεται εὐγενέστατα. Ἀπὸ στενωτάτην θυρίδα προβάλλει μετ' ὀλίγον καὶ ἡ σύζυγός του καὶ μέσα εἰς τὸ σπιτάκι διακρίνομεν ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην δύο χαριτωμένα παιδάκια κοιμισμένα.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ταράτσαν των τί μαγευτικὸν θέαμα! Εἴμεθα ἤδη εἰς ἀρκετὸν ὕψος καὶ οἱ διάφοροι λοφίσκοι καὶ τὰ μονοπάτια τὰ ὁποῖα διῆλθομεν φαίνονται κάτω κάτω, πολὺ μακρὰν ὡς φαντασμαγορικὰ τοπεῖα. Τρία λάμποντα σημεῖα μόνον: Τὸ Κεφαλάρι, ἡ Ἀλυσσίδα, τὸ Φάληρον. Παντοῦ ἀλλοῦ οἱ φανοὶ κοιμῶνται καὶ πέραν εἰς τὴν θάλασσαν σελαγίζει ἡ σελήνη.

—Καὶ πόσον εἶνε ἀπ' ἐδῶ ἕως εἰς τὴν κορυφήν; ἐρωτῶμεν τὸν Νίκον.

—Ὤ! ἕνα τέταρτο, εἴκοσι λεπτά! μᾶς ἀπαντᾶ.

Μὲ πτερὰ εἰς τὴν καρδίαν ἐπιχειροῦμεν τὴν ἀνάβασιν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του. Ἀλλὰ Θεὲ καὶ Κύριε! εἶνε δρόμος αὐτὸς διὰ πόδια ἀνθρώπου ἢ εἶνε τῆς κολάσεως κανὲν τοπεῖον; Πέτραι, ἀγκάθια, βράχοι, πρινάρια, μᾶς τρυποῦν τὰ πόδια ἀμειλίκτως καὶ ἀγρίως—διότι τώρα εἴμεθα ὅλοι πεζῆ. Τὰ δυστυχῆ ζῶα δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ μᾶς φέρουν εἰς τὸν ἀπότομον αὐτὸν ἀνήφορον, κινδυνεύοντα νὰ πέσουν εἰς κάθε βῆμα. Πεζῆ λοιπὸν καὶ σῶμα πρὸς σῶμα παλαίομεν μὲ τὸ βουνόν. Ὁ γίγας αὐτὸς στέκει ἀκίνητος καὶ ἄγριος ἐμπρός μας καὶ ἡμεῖς σὰν μυρμήκια προχωροῦμεν, ἀναβαίνομεν, ἀσθμαίνομεν, πνευστιῶμεν ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμεθα. Εἴμεθα ἀποφασισμένοι καὶ οἱ ἑπτά. Ἀναρριχώμεθα ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἀκόμη ποῦ νὰ φθάσωμεν. Ὀλίγαι σταγόνες κονιὰκ καὶ ὀλίγον λεπτῶν ἄλτ μᾶς ἐγκαρδιώνουν καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἀναρρίχησιν μετὰ ζήλου καὶ ἐνδόμυχον ἀνησυχίαν: «θὰ εἶνε ἆρα γε τὸ θέαμα ἀντάξιον τοῦ κόπου;»... Ἀλλ' ὅταν τέλος φθάνομεν ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς ὕψος 1,109 μέτρων, ὅταν βλέπωμεν τὴν Ἀττικὴν ὁλόκληρον μὲ τὰς δαντελλωτὰς ἀκτάς της, καὶ τὴν Εὔβοιαν ἁπλωμένας ἐνώπιόν μας ὅπως εἰς τὸν χάρτην, ὅταν βλέπωμεν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντανακλώμενον εἰς τὸν Σαρωνικὸν καὶ ὅταν ἐκεῖ ψηλά, κοντά μας, ἀκούομεν τὰ κουδουνάκια τῶν τράγων οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ ἰσχυνὸν μαῦρον σῶμα των, τὸ γένειον, καὶ τὰ κέρατα προβαλλόμενοι εἰς τὸ βαθὺ τοῦ οὐρανοῦ μᾶς φαίνονται ὡς ζῶα μυθικὰ καὶ φανταστικὰ τῆς ἀποκαλύψεως, τότε διὰ μιᾶς ὅλοι οἱ κόποι, ὅλαι αἱ κακουχίαι, ὅλη ἡ κούρασις ἐξαφανίζονται καὶ μόνον ἀλησμόνητος μᾶς μένει ἡ ἐντύπωσις τοῦ θαυμασίου πανοράματος. Τὸ δροσερὸν ἀεράκι τῆς αὐγῆς μᾶς χαϊδεύει καὶ μᾶς ξεκουράζει. Τυλιγμένοι εἰς τὰ ἐπανωφόρια περιμένομεν τὸν ἥλιον. Σιγὰ σιγὰ ἡ σελήνη λευκαίνει καὶ ἡ πεδιὰς κάτω ῥοδίζει. Τὸ Τατόϊ, τὸ Μενίδι, ἡ Κηφισιά, τὸ Ἀμαρούσιον, ἡ Κουκουβάουνες, τὰ Λιόσια, τὰ Φάληρα, ὁ Μαραθών, ἡ Ῥαφίνα, ὅλα τὰ χωριὰ ξεφυτρώνουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέσα εἰς τὴν πεδιάδα. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀνατολὴν ὑπάρχει ὁμίχλη καὶ ὁ ἥλιος ἔρχεται ἀνεπισήμως, incognito, ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον ὡραῖος. Ἂν τοῦ λείπουν τὰ ζωηρὰ χρώματα, τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ κόκκινα καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, ἔχει ὅμως καθὼς ὑψοῦται ὡς ἐλαφρῶς ῥοδίνη σφαῖρα αἰθερία διαφανής, κάτι τι τὸ μυστηριῶδες καὶ τὸ ἐξωτικόν. Ὑψοῦται χωρὶς νὰ θερμαίνῃ καὶ χωρὶς νὰ φωτίζῃ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ μᾶς δίδει τὴν ἰδέαν τοπείων μακρινῶν εἰς χώρας τοῦ βορρᾶ καὶ εἰς παγωμένας ζώνας. Ἔτσι φανταζόμεθα τὸν ἥλιον τῆς Γροιλανδίας καὶ τῆς Λαπωνίας....

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀναλαμβάνει τὸ θάλπος του καὶ τόσον μάλιστα ὥστε μᾶς ἀναγκάζει νὰ κατέλθωμεν τὸ ταχύτερον μὲ μίαν κρυφὴν λύπην: Διατὶ τὰ ὡραῖα μας βουνὰ νὰ μὴ εἶνε προσιτώτερα διὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνομεν ὅλοι συχνότερα;

ΜΑΡΙΑ Τ. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΥ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παλληκάρια ἀνδρειωμένα,
ξεγυμνῶστε τὸ σπαθί.
Ἡ πατρίδα μας σᾶς κράζει,
ὁ Χριστὸς σᾶς εὐλογεῖ.

Γέροι βρέφη καὶ παρθέναις
ἀπὸ μεσ' ἀπ' τὴ σκλαβιὰ
χαιρετοῦνε τοὺς λεβέντες,
καρτεροῦνε λευτεριό.

Ἢ μανάδες νὰ μὴν κλάψουν
ὅσαις χάσουνε παιδιά.
Γιατὶ πᾶνε δοξασμένα,
καὶ θὰ ζοῦν παντοτεινά.

Χάνει ὁ θάνατος τὴν πίκρα
στοῦ πολέμου τὴ βουή.
Καὶ κανόνια χαιρετᾶνε
τῶν γενναίων τὴ θανή.

Ἡ ψυχές των μυρωμένες,
μ' ἀστραπῆς φεγγοβολή
στὰ οὐράνια φτερουγίζουν
μὲ τὰ Χερουβὶμ μαζύ.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ σ' αἰώνια νειάτα,
καὶ σ' ἀτέλειωτη τιμή.
μὲ τῆς δόξας τὸ στεφάνι
στὴν ἀθάνατη κορφὴ

Καμαρώνουν τῆς νικήτρας
τῆς πατρίδας τὴ χαρά.
Καὶ γεμίζουν τὰ οὐράνια
ἀπὸ μύρια Ὡσανά.

ΑΙΚ. Β. ΚΑΤΣΙΓΦΟΥ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΦΑΛΚΟΝΕ

Α'.

Μόλις ἐξέλθομεν ἀπὸ τὸ Porto—Vecchio καὶ διευθυνθῶμεν βοριοδυτικῶς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου, συναντῶμεν ἀνωφέρειαν, καὶ μετὰ τριῶν ὡρῶν δρόμον μέσα σὲ μονοπάτια φραγμένα ἀπὸ μεγάλα κομμάτια βράχων καὶ ἀπὸ χαράδρας ἐκεῖ φθάνομεν εἰς τὰ ὅρια δάσους πυκνοῦ πολὺ ἐκτεταμένου. Τὰ πυκνὰ αὐτὰ δάση εἶναι ἡ πατρὶς τῶν Κορσικανῶν ποιμένων, καὶ ὅλων ὅσοι ἔχουν λογαριασμοὺς μὲ τὴν δικαιοσύνην. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Κόρσος γεωργὸς διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ κόπου νὰ λιπάνῃ τὰ χωράφια του, βάζει φωτιὰ εἰς ἔκτασιν δάσους: τόσον τὸ χειρότερον ἂν αἱ φλόγες ἐξαπλωθοῦν εἰς ἔκτασιν μεγαλητέραν, ἀφ' ὅ,τι τοῦ χρειάζεται· ὅτι θέλει, ἂς γένῃ, αὐτὸς εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ ἔχῃ πλουσίαν συγκομιδήν, ἂν σπείρῃ εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἡ ὁποία ἔγινε γόνιμος ἀπὸ τὴν στάκτην τῶν δένδρων, ποῦ τὴν ἐσκέπαζαν. Ἀφοῦ θερίσουν, αἱ ρίζαι αἱ ὁποῖαι ἔμειναν εἰς τὴν γῆν, χωρὶς νὰ καοῦν, φυτρώνουν πολὺ πυκνὰ τὴν ἐρχομένην ἄνοιξιν, καὶ μετὰ ὀλίγα χρόνια, φθάνουν εἰς ὕψος ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ποδῶν. Αὐτὰ εἶναι τὰ πυκνὰ δάση. Ποικιλία δένδρων, καὶ θάμνων τὰ ἀπαρτίζουν, συγχεόμενα, καὶ ἑνοῦντα τοὺς κλάδους των, ὅπως τύχῃ. Μόνον μὲ τὸν πέλεκυν ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ ν' ἀνοίξῃ διάβασιν, καὶ ὑπάρχουν ἀπὸ τὰ δάση αὐτὰ τόσον πολὺ πυκνωμένα, ὥστε καὶ οἱ αἴγαγροι νὰ μὴ εἰμποροῦν νὰ εἰσδύσουν εἰς τὸ βάθος των.

Ὁ Ματθαῖος Φαλκόνε, ὅταν ἤμην εἰς τὴν Κορσικὴν κατὰ τὸ 18... εἶχε τὴν κατοικίαν του μίαν λεύγαν μακρὰν τοῦ δάσους. Ἦτο πλούσιος ἄνθρωπος διὰ τὸν τόπον, ἔζη εὐγενῶς, ὡς λέγουν ἐκεῖ, δηλαδὴ χωρὶς νὰ κάμνῃ τίποτε, ἀπὸ τὰ προϊόντα τῶν ποιμνίων του, τὰ ὁποῖα εἴδος νομάδων ποιμένων ὡδήγουν εἰς βοσκὴν ἐπὶ τῶν βουνῶν.

Πολλὰ διηγοῦντο περὶ τῆς ἐπιδεξιότητός του, ὡς λόγου χάριν ὅτι εἰμποροῦσε νὰ γράψῃ ὅτι δήποτε, διὰ σφαιρῶν.

Διὰ τοῦτο ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν. Ἐθεωρεῖτο τόσον καλὸς φίλος, ὅσον καὶ ἐπικίνδυνος ἐχθρός. Ἄλλως τε ἦτο πολὺ ὑποχρεωτικός, ὡς ἐλεήμων, ἔζη δὲ ἐν καλῇ ἁρμονίᾳ πρὸς πάντας εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Porto-Vecchio. Διηγοῦντο ὅμως ὅτι εἰς τὸ Corte ὅπου ἐνυμφεύθη, εἶχεν ἀπαλλαγῇ ὀχληροῦ ἀντιζήλου: τοὐλάχιστον ἀπέδιδαν εἰς τὸν Ματθαῖον κάποιαν τουφεκιάν, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τὸν ἀντίζηλόν του ἐνῷ ἐκεῖνος ἐξυρίζετο εἰς ἓν μικρὸν καθρεφτάκι κρεμασμένον εἰς τὸ παράθυρόν του. Ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις ἐλησμονήθη κάπως, ὁ Ματθαῖος ἐνυμφεύθη. Ἡ σύζυγός του Γιουζέππα τοῦ ἐγέννησε κατ' ἀρχὰς δύο θυγατέρας, (διὰ τὸ ὁποῖον ἐφρίαττεν) καὶ τέλος ἕνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν Εὐτύχιον: ἦτο ἡ ἐλπὶς τῆς οἰκογενείας, ὁ κληρονόμος τοῦ ὀνόματος. Τὰς θυγατέρας εἶχεν ἤδη ὑπανδρεύσῃ: ἠμποροῦσεν εἰς τὴν ἀνάγκην, νὰ βασισθῇ εἰς τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ μαχαίρια τῶν γαμβρῶν του. Ὁ υἱὸς ἦτο μόλις δέκα χρόνων, ἀλλ' ἤδη ἐδείκνυε καλὰς διαθέσεις.

Μίαν ἡμέραν φθινοπωρινὴν ὁ Ματθαῖος ἀνεχώρησε πολὺ πρωὶ μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκά του, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἕν του ποίμνιον εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος τοῦ δάσους. Ὁ μικρὸς Εὐτύχιος ἤθελεν νὰ ὑπάγῃ μαζύ, ἀλλὰ τὸ μέρος ἦτο μακρόν, ἐκτὸς τούτου ἔπρεπε, νὰ μείνῃ κάποιος, διὰ νὰ φυλάξῃ τὸ σπίτι· ὁ πατέρας ἀπεποιήθη: θὰ ἴδωμεν κατόπιν, ἂν δὲν μετενόησε δι' αὐτό.

Μόλις πρὸ ὀλιγων ὡρῶν ἀπουσίαζαν, καὶ ὁ μικρὸς Εὐτύχιος ἦτο ἥσυχα ἐξαπλωμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἔβλεπε τὰ κυανᾶ βουνά, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν θὰ ἐπήγαινε εἰς τοῦ θείου του τοῦ δεκανέως (δεκανεῖς ὀνόμαζον ἄλλοτε τοὺς ἀρχηγοὺς ὁμάδων, αἱ ὁποῖαι ἐπανεστάτησαν, καὶ ἐπολέμησαν κατὰ τῶν φεουδαρχῶν, ἐξακολουθοῦν νὰ ὀνομάζουν ἀκόμα οὕτω τοὺς προύχοντας, ὡς ἀσκοῦντας ἐπιρροὴν τινὰ ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας των) ὅταν αἴφνης διεκόπη εἰς τὰς σκέψεις του ἀπὸ ἐκπυρσοκρότησιν ὅπλου. Ἐσηκώθη, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς πεδιάδος, ὁπόθεν ἤρχετο ὁ κρότος. Ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἠκολούθησαν εἰς ἄνισα χρονικὰ διαστήματα, καὶ ὅλον ἐν πλησιέστερα. Τέλος εἰς τὸ μονοπάτι τὸ ὁποῖον ὡδήγει ἀπὸ τὴν πεδιάδα εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ματθαίου, ἐφάνη ἄνθρωπος, ὅστις ἐφοροῦσε σκοῦφον μυτερὸν ὅπως οἱ ὀρεινοί, εἶχε γένεια, καὶ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κατακουρελιασμένα, ἐσύρετο δὲ μετὰ κόπου ἀκουμβῶν ἐπὶ τοῦ ὅπλου του· ἦτο πληγωμένος εἰς τὸν μηρόν.

Ἦτο λῃστής, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε τὴν νύκτα διὰ νὰ ἀγοράσῃ πυρίτιδα ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐπιστρέφων ἔπεσεν εἰς ἐνέδραν ὀρεινῶν Κορσικανῶν στρατιωτῶν. Μετὰ γενναίαν ἄμυναν ὀπισθοχώρησε, καταδιωκόμενος ζωηρῶς καὶ πυροβολῶν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον τοὺς διώκτας του. Ἡ πληγή του ὅμως τὸν ἠμπόδιζε νὰ τρέξῃ, νὰ φθάσῃ τὸ δάσος, καὶ νὰ κρυφθῇ ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἐπλησίασε τὸν Εὐτύχιον, καὶ τοῦ εἶπε:

«Εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Ματθαίου Φαλκόνε;

—Ναί.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γιαννότος Σανπιέρος. Μὲ κυνηγοῦν οἱ κίτρινοι γιακάδες. Κρύψε με διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ προχωρήσω.

—Καὶ τί θὰ εἰπῇ ὁ πατέρας μου, ἂν σὲ κρύψω χωρὶς τὴν ἄδειάν του;

«Δὲν θὰ ἦσαι παιδὶ τοῦ Ματθαίου Φαλκόνε! Γιὰ νὰ ἀφήσῃς νὰ μὲ συλλάβουν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι σου!

Τὸ παιδίον ἐφάνη ὅτι συνεκινήθη:

«Τί θὰ μοῦ δώσῃς, ἂν σὲ κρύψω; εἶπε πλησιάζον.

Ὁ λῃστὴς ἠρεύνησε τὰ θυλάκιά του, καὶ εὗρεν ἓν νόμισμα πέντε φράγκων.

Ὁ Εὐτύχιος ἐμειδίασεν εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος· τὸ ἥρπασε καὶ εἶπεν εἰς τὸν Γιαννότον!

«Μὴ φοβεῖσαι τίποτε.»

Ἀμέσως ἤνοιξε μίαν ὀπὴν εἰς μεγάλον σωρὸν χόρτου ὁ ὁποῖος ἦτο τοποθετημένος πλησίον εἰς τὸν τοῖχον τῆς οἰκίας. Ὁ Γιαννότος ἐχώθη, καὶ τὸ παιδίον τὸν ἐσκέπασε μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι ἐκεῖ εὑρίσκετο ἄνθρωπος κρυμμένος. Ἐσκέφθη μὲ πονηρίαν ἀξίαν τῶν ἀγρίων· ἔφερε μίαν γάταν μὲ τὰ μικρά της, καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸν σωρόν. Κατόπιν παρετήρησεν εἰς τὸ μονοπάτι ἴχνη αἵματος, τὰ ἐσκέπασεν ἐπιμελῶς μὲ σκόνιν, ἔπειτα ἐξηπλώθη πάλιν εἰς τὸν ἥλιον μὲ τὴν μεγαλητέραν ἡσυχίαν.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἓξ ἄνδρες φέροντες στολὰς φαιοῦ χρώματος μὲ κίτρινα περιλαίμια, καὶ διοικούμενοι ὑφ' ἑνὸς ἀνθυπασπιστοῦ, ἦσαν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ Ματθαίου. Ὁ διοικῶν ἀνθυπασπιστὴς ἦτο ὀλίγον συγγενὴς τοῦ Φαλκόνε.

«Καλ'ἡμέρα, ἐξαδελφάκι, εἶπεν εἰς τὸν Εὐτύχιον πλησιάσας. Πῶς ἐμεγάλωσες! Μήπως εἶδες νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ πρὸ ὀλίγου ἕνας ἄνθρωπος;

— Δὲν εἶμαι ἀκόμη μεγάλος σὰν ἐσένα, ἐξάδελφε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μὲ κουτὸν ὕφος.

— Θὰ γίνῃς μὲ τὸν καιρόν. Ἀλλά, πές μου, δὲν εἶδες, νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ κανείς;

— Ἂν εἶδα ἄνθρωπον;

— Ναί ἕνα ἄνθρωπον μὲ μυτερὸν ἀπὸ μαῦρον βελούδον σκοῦφον, καὶ ἔνδυμα κεντημένον μὲ κόκκινα, καὶ κίτρινα σειρήτια;

— Ἕνα ἄνθρωπον μὲ μυτερὸν σκοῦφον κόκκινο, καὶ κίτρινα σειρήτια;

— Ναί, ἀποκρίσου γρήγορα, καὶ μὴ ἐπαναλαμβάνῃς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Τὸ πρωὶ ὁ Κύριος Ἐφημέριος ἐπέρασε μπροστὰ στὴν πόρτα μας καβάλλα στὸν Πιεροτο του. Μὲ ρώτησε τί κάνει ὁ πατέρας μου; καὶ τοῦ ἀπεκρίθηκα...

— Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος, καταραμένο! Εἶμαι βέβκιος ὅτι εἶδες τὸν Γιαννότον. Ἴσως μάλιστα νὰ τὸν ἔκρυψες. Ἐμπρὸς σύντροφοι, ἐμβᾶτε εἰς τὸ σπίτι, καὶ ἰδῆτε, μὴ κρύπτεται ὁ ἄνθρωπός μας. Δὲν εἶχε πλέον παρὰ τὸ ἕνα του πόδι, καὶ εἶναι πολὺ ἔξυπνος, ὁ μπερμπάντης, διὰ νὰ προσπάθησε κουτσὸς νὰ φθάσῃ τὸ δάσος. Ἄλλως τε τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος ἐδῶ σταματοῦν.

—Καὶ τί θὰ εἰπῇ ὁ πατέρας μου; ἠρώτησεν ὁ Εὐτύχιος γελῶν πονηρῶς, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐμβῆκαν εἰς τὸ σπίτί του, ἐνῷ αὐτὸς ἀπουσίαζεν;

— Κύριε ἀνθυπασπιστά, εἶπε χαμηλοφώνως εἷς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ἂς μὴν τὰ χαλάσωμεν μὲ τὸν Ματθαῖον.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἔσυρεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν ἀργυροῦν ὡρολόγιον τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ἀξίαν δέκα φράγκων, καὶ παρατηρήσας ὅτι τὰ μάτια τοῦ Εὐτυχίου ἔλαμπαν, ἐνῷ τὸ ἔβλεπεν, τοῦ εἶπε, κρατῶν τὸ ὡρολόγιον ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς χαλυβδίνης ἁλύσσου του.

—«Πονηρέ! Θὰ σοῦ ἄρεσε νὰ ἔχῃς ἕνα τέτοιο ὡρολόγιον κρεμασμένο εἰς τὸν λαιμόν σου, καὶ ὅταν σὲ ἐρωτοῦν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Porto-Vecchio, τί ὥρα εἶναι, μὲ καμάρι, σὰν παγώνι, νὰ τοὺς ἀπαντᾶς, ἰδῆτε μόνοι σας, καὶ νὰ τοὺς παρουσιάζῃς τὸ ὡρολόγιον».

—Ὅταν μεγαλώσω ὁ θεῖος μου ὁ δεκανεὺς θὰ μοῦ δώσῃ ὡρολόγιον.

— Ναί, μὰ ὁ υἱὸς τοῦ θείου σου ἔχει ἀπὸ

τώρα ὡρολόγιον, ὄχι βέβαια σὰν αὐτὸ ἐδῶ... Εἶναι καὶ μικρότερός σου.

Τὸ παιδίον ἐστέναξεν.

— Λοιπόν, τὸ θέλεις τὸ ὡρολόγιον αὐτό, μικρὲ ἐξάδελφε;

— Γιατὶ μὲ κοροϊδεύεις;

Καὶ ἐνῷ ὡμίλει ἐπλησίαζεν ὅλον ἐν τὸ ὡρολόγιον, ὥστε ἤγγισε τὴν παρειὰν τοῦ παιδίου, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἡ πάλη ἡ ὁποία ἐγίνετο εἰς τὴν ψυχήν του μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας, καὶ τοῦ πρὸς τὴν φιλοξενίαν σεβασμοῦ. Τὸ γυμνόν του στῆθος ἀνεβοκατέβαινε μὲ ὁρμήν, καὶ ἐφαίνετο νὰ διαρραγῇ. Τὸ ὡρολόγιον ἐν τούτοις περιεστρέφετο, καὶ τοῦ ἤγγιζεν πολλάκις τὴν μύτην. Τέλος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ δεξί του χέρι ὑψώθη πρὸς τὸ ὡρολόγιον, τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του τὸ ἤγγισεν, καὶ ὅλον του τὸ βάρος ἦτο εἰς τὸ χέρι του, ἐνῷ ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἐκράτει πάντοτε τὸ ἄκρον τῆς ἀλύσσου... Ἡ πλάξ του ἦτο κυανοῦ ἀνοικτοῦ χρώματος... καὶ στιλπνὸν πρὸ ὀλίγου καθαρισμένον ἐλαμποκοποῦσεν εἰς τὸν ἥλιον... ὁ πειρασμὸς ἦτο πολὺ δυνατός. Ὁ Εὐτύχιος ὕψωσε τὸ ἀριστερό του χέρι, καὶ ἔδειξε μὲ τὸν ἀντίχειρα, ἄνωθεν τοῦ ὤμου του τὸν σωρὸν τοῦ χόρτου, ὅπου ἦτο ἀκουμβισμένος· ὁ ἀνθυπασπιστὴς τὸν ἠννόησεν εὐθὺς καὶ ἀφῆκεν τὸ ἄκρον τῆς ἀλύσσου. Ὁ Εὐτύχιος ἠσθάνθη ὅτι ἦτο κύριος τοῦ ὡρολογίου. Ἐσηκώθη εὐκίνητος σὰν ζαρκάδι, καὶ ἀπεμακρύνθη δέκα βήματα ἀπὸ τὸν σωρόν, τὸν ὁποῖον οἱ στρατιῶται ἤρχισαν, νὰ ἀνατρέπουν. Τὸ χόρτον ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ ἄνθρωπος αἱματωμένος, κρατῶν ἐγχειρίδιον ἐφάνη, ἀλλ' ἐνῷ ἐπροσπαθοῦσε νὰ σταθῇ ὄρθιος, ἡ πληγή του δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κρατηθῇ. Ἔπεσεν. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἐρρίφθη ἐπάνω του, καὶ τοῦ ἀφήρεσε τὸ ἐγχειρίδιον. Τὸν ἔδεσαν ἀμέσως παρὰ τὴν ἀντίστασίν του.

Ὁ Γιαννότος, πεσμένος κάτω, καὶ δεμένος ὡς δέμα ἀχύρου, ἔστρεψε τὴν κεφαλήν του πρὸς τὸν Εὐτύχιον, ὅστις εἶχε πλησιάσει καὶ τοῦ εἶπεν:

«Γιέ τοῦ...» μὲ περιφρόνησιν, καὶ θυμόν.

Τὸ παιδίον τοῦ ἔρριψε τὸ ἀργυροῦν νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει, αἰσθανόμενον ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἄξιον αὐτοῦ. Ὁ λῃστὴς ἐφάνη ὅτι δὲν ἐπρόσεξε εἰς τὸ κίνημα τοῦτο. Εἶπεν εἰς τὸν ἀνθυπασπιστὴν μὲ ψυχρὰ μίαν: «Ἀγαπητέ μου Γάμπε, δὲν εἰμπορῶ νὰ περιπατήσω, θὰ εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ μὲ ὑπάγητε βαστάζοντας ἕως τὴν πόλιν.

—Ἔτρεχες πρὸ ὀλίγου σὰν ἀγριοκάτσικο, ἀπεκρίθη ὁ σκληρὸς νικητής, ἔννοια σου ὅμως: εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ὅτι σὲ συνέλαβον, ὥστε ἀπὸ εὐχαρίστησιν εἰμπορῶ, νὰ σὲ φέρω ὁλόκληρον λεύγαν, χωρὶς νὰ κουρασθῶ. Θὰ σοῦ κάμωμεν ἄλλως φορεῖον μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ τὸ ἐπανωφόρι σου, καὶ εἰς τὴν ἔπαυλιν Κρέσπολι θὰ εὕρωμεν ἵππους.

— Καλά, εἶπεν ὁ αἰχμάλωτος, βάλετε ὅμως καὶ λίγο ἄχυρον εἰς τὸ φορεῖον, διὰ νὰ εἶμαι περισσότερον ἀναπαυμένος».

Ἐνῷ οἱ στρατιῶται ἠσχολοῦντο, οἱ μὲν νὰ κατασκευάσουν τὸ φορεῖον μὲ διαφόρους κλάδους καστανιᾶς, οἱ δὲ νὰ ἐπιδέσουν καὶ περιποιηθοῦν τὴν πληγὴν τοῦ Γιαννότου, ὁ Ματθαῖος Φαλκόνε καὶ ἡ σύζυγός του ἐφάνησαν ἀποτόμως εἰς τὴν καμπὴν τοῦ μονοπατιοῦ. Ἡ γυναῖκα ἐπροχώρει μετὰ κόπου φορτωμένη ὑπερμεγέθη σάκκον γεμᾶτον κάστανα, ἐνῷ ὁ σύζυγος ἐβάδιζε καμαρωμένος, κρατῶν μόνον ἓν ὅπλον, καὶ φέρων ἄλλο ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ ὤμου του, διότι θεωρεῖται ἀνάξιον τοῦ ἀνδρός, νὰ φέρῃ ἄλλο φορτίον ἐκτὸς τοῦ τῶν ὅπλων.

Εἰς τὴν θέαν τῶν στρατιωτῶν ὁ Ματθαῖος ἐνόμισεν, ὅτι ἦλθαν διὰ νὰ τὸν συλλάβουν. Ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀνόητος, διότι αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὴν δικαιοσύνην. Ἤξευρε, ὅτι ἔχαιρε καλὴν φήμην. Ἦτο ὅπως λέγουν εὐϋπόληπτος ἄνθρωπος. Ἀλλ' ὡς Κορσικανὸς καὶ ὀρεινὸς ἦτο φιλύποπτος, ἄλλως τε ὅλοι ἐκεῖ ἂν ἐρευνήσουν τὴν συνείδησίν των, θὰ εὕρουν ἐλαφρὰ πταίσματα ὡς θεωροῦνται τὰ μαχαιρώματα καὶ οἱ καυγάδες· καὶ διὰ τοῦτο φρονίμως ἔλαβε θέσιν διὰ νὰ ἀμυνθῇ ἂν ἦτο ἀνάγκη.

«Γυναῖκα, εἶπεν εἰς τὴν Γιουζέππαν, βάλε κάτω τὸ σακκί, καὶ ἔσο ἕτοιμος.»

Ἀμέσως ὑπήκουσεν. Τῆς ἔδωσε τὸ ὅπλον τὸ ὁποῖον ἔφερε κρεμασμένον διὰ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίζῃ. Ἐγέμισεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκράτει, καὶ βραδέως ἐπροχώρησε πρὸς τὴν οἰκίαν του, βαίνων πλησίον τῶν δένδρων, καὶ ἕτοιμος νὰ ὀχυρωθῇ ὄπισθεν τοῦ χονδροτέρου κορμοῦ, ἂν ἦτο ἀνάγκη, καὶ ἐκεῖθεν νὰ πυροβολῇ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἦτο στενοχωρημένος, βλέπων τὸν Ματθαῖον νὰ προχωρῇ μὲ μετρημένα βήματα, μὲ τὸ ὅπλον τεταμένον καὶ τὸν δάκτυλον εἰς τὴν σκανδάλην.

Τὸν ἐπλησίασεν λοιπόν, ὡς παλιὸς φίλος.

«Γειά σου, παλιὲ σύντροφε, ἐφώναξε, πῶς εἶσαι; εἶμαι ἐγὼ ὁ Γάμπας ὁ ἐξάδελφός σου.»

«Καλ' ἡμέρα στ' ἀδέρφι, (χαιρετισμὸς συνήθης τῶν ὀρεινῶν) καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι, καιρὸς εἶναι ποῦ δὲν σὲ εἶδα.

— Καλή σου 'μέρα.

— Ἐπέρασα, νὰ σοῦ εἰπῶ καλ' ἡμέραν ὡς καὶ εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου Πέππαν.

Ἐκάμαμεν γερὸν δρόμον· ἀλλὰ δὲν παραπονοῦμαι γιὰ τὸν δρόμον ἐπιάσαμεν τὸν περίφημον Γιαννότον Σανπιέρον.

— Δόξα τῷ Θεῷ ἐφώναξεν ἡ Γιουζέππα, μᾶς ἔκλεψεν μίαν κατσίκαν γαλατοῦσαν τὴν περασμένην ἑβδομάδα.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐχαροποίησαν τὸν Γάμπαν.

«Ὁ κακόμοιρος, εἶπεν ὁ Ματθαῖος, θὰ ἐπεινοῦσεν.

— Ὁ κατεργάρης ὑπερασπίσθη σὰν λεοντάρι, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνθυπασπιστής, μοῦ ἐσκότωσεν ἕνα στρατιώτην, καὶ δὲν τοῦ ἔφθασεν αὐτό, ἔσπασε τὸ χέρι τοῦ δεκανέως Σαρντόν, μικρὸν ὅμως τὸ κακόν, εἶναι Γάλλος.... Καὶ ἐκρύφθη τόσον καλά, ποῦ καὶ ὁ διάβολος δὲν θὰ τὸν εὕρισκεν. Καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ μικρός μου ἐξάδελφος Εὐτύχιος, ποτὲ δὲν θὰ τὸν εὕρισκον.

—Κατάρα! εἶπεν μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὁ Ματθαῖος.

Ἔφθασε τ' ἀπόσπασμα. Ὁ Γιαννότος ἦτο πλαγιασμένος εἰς τὸ φορεῖον, καὶ ἕτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν. Ὅταν εἶδε τὸν Ματθαῖον μαζὶ μὲ τὸν Γάμπαν ἐμειδίασε παράδοξον μειδίαμα· ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἔπτυσεν εἰς τὸ κατώφλιον, καὶ εἶπεν:

«Σπίτι προδότου».

Μόνον ἄνθρωπος ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ εἰμποροῦσε, νὰ ὀνομάσῃ προδότην τὸν Ματθαῖον. Καλὸν κτύπημα ἐγχειριδίου μετ' ἀποτελέσματος θανατηφόρου ἀμέσως θὰ ἐπλήρωνε τὴν ὕβριν. Ἐν τούτοις ὁ Ματθαῖος μόνον τὸ χέρι του ἔφερεν εἰς τὸ μέτωπον, ὡς ἄνθρωπος συντετριμμένος.

Ὁ Εὐτύχιος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν οἰκίαν μόλις εἶδε τὸν πατέρα του. Ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον φέρων δοχεῖον γεμάτο γάλα, τὸ ὁποῖον παρουσίασε μὲ χαμηλωμένα μάτια εἰς τὸν Γιαννότον.

«Μακρὰν τοῦ ἐφώναξε μὲ τρομερὰν φωνὴν ὁ αἰχμάλωτος. Στεφόμενος δὲ κατόπιν πρὸς ἕνα τῶν στρατιωτῶν:

«Σύντροφε, δός μου, νὰ πιῶ» εἶπεν.

Ὁ στρατιώτης τοῦ ἔδοσε τὸ παγούρι του, καὶ ὁ λῃστὴς ἔπιε τὸ νερὸν ποῦ τοῦ ἔδιδεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ὁποίου ἤλλαξαν πυροβολισμούς· ἐζήτησε νὰ τοῦ δέσουν τὰ χεῖρας εἰς τρόπον, ὥστε νὰ τὰς ἔχῃ ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀντὶ ἐπὶ τῆς ράχεως.

«Ἐπιθυμῶ, νὰ εἶμαι πλαγιασμένος ἀναπαυμένα».

Ἐπροθυμοποιήθησαν, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἔδωσε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἐχαιρέτησε τὸν Ματθαῖον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπήντησεν, καὶ κατῆλθαν μὲ ταχὺ βῆμα πρὸς τὴν πεδιάδα.

Δέκα λεπτὰ βεβαίως παρῆλθον ἕως ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα ὁ Ματθαῖος. Τὸ παιδίον ἔβλεπε μὲ μάτι ἀνήσυχον πότε τὴν μητέρα του, καὶ πότε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὅπλου του, καὶ τὸν παρετήρει μὲ θυμὸν κρατούμενον.

«Καλὰ ἀρχίζεις; εἶπε τέλος μὲ φωνὴν ἥσυχον ὁ Ματθαῖος, ἀλλὰ τρομακτικὴν δι' ὅποιον ἐγνώριζε τὸν ἄνδρα.

— Πατέρα μου,» ἐφώναξε τὸ παιδὶ προχωροῦν μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, καὶ διὰ νὰ γονατίσῃ ἐμπρός του.

Ὁ Ματθαῖος τοῦ ἐφώναξε: «Μακρειά μου!»

Καὶ τὸ παιδὶ ἐσταμάτησε, κλαῖον, ἀκίνητον ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ πατρός του.

Ἡ Γιουζέππα ἐπλησίασε. Διέκρινε τὸ ἄκρον τῆς ἀλύσσου τὸ ὁποῖον προεῖχε τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ Εὐτυχίου.

«Ποῖος σοῦ ἔδωσεν αὐτὸ τὸ ὡρολόγιον; ἠρώτησε μὲ αὐστηρότητα.

— Ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ ἀνθυπασπιστής.

Ὁ Φαλκόνε ἥρπασε τὸ ὡρολόγιον, καὶ τὸ ἔρριψεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτρα, ὅπου συνετρίβη εἰς χίλια κομμάτια.

«Γυναῖκα, εἶπεν, ἰδικόν μου εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί;

— Λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος τῆς γενεᾶς του, ὅστις ἐπρόδοσεν.»

Οἱ λυγμοί, καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Εὐτυχίου ἐδιπλασιάσθησαν, καὶ ὁ Φαλκόνε τὸν ἔβλεπε πάντοτε μὲ ἄγρια μάτια. Τέλος ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ ὅπλου του, τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐπῆρε τὸν δρόμον τοῦ δάσους, διατάξας τὸν Εὐτύχιον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τὸ παιδίον ὑπήκουσεν.

Ἡ Γιουζέππα ἔτρεξεν ὀπίσω του, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα:

«Εἶναι ὁ υἱός σου, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, καὶ προσηλοῦσα τὰ μαῦρά της μάτια εἰς τὰ τοῦ συζύγου της, ἐπροσπάθει νὰ ἀναγνώσῃ τί ἐγίνετο εἰς τὴν ψυχήν του.

— Ἄφησέ με, ἀπεκρίθη ὁ Ματθαῖος: εἶμαι πατέρας του.»

Ἡ Γιουζέππα ἐφίλησε τὸν υἱόν της, καὶ εἰσῆλθε κλαίουσα εἰς τὴν καλύβην της. Ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου, καὶ προσηυχήθη μετὰ ζέσεως. Ὁ Φαλκόνε ἐβάδισεν ἕως διακόσια βήματα εἰς τὸ μονοπάτι, καὶ ἐσταμάτησεν εἰς μίαν μικρὰν χαρά-

δραν, ὅπου κατῆλθεν. Ἐξήτασε τὴν γῆν μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ ὅπλου του, καὶ τὴν εὗρεν μαλακήν, καὶ εὔκολον νὰ σκαφῇ. Τὸ μέρος τοῦ ἐφάνη κατάλληλον διὰ τὸ σχέδιόν του:

«Εὐτύχιε, πήγαινε ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν μεγάλην πέτραν.»

Τὸ παιδίον ἔκαμεν ὅ,τι τὸ διέταξεν, κατόπιν ἐγονυπέτησεν.

«Προσευχήσου!»

— Πατέρά μου, μὴ μὲ σκοτώσῃς!»

«Προσευχήσου!» ἐπανέλαβεν ὁ Ματθαῖος μὲ φωνὴν τρομεράν.

Τὸ παιδίον μὲ κλάματα καὶ λυγμοὺς ἀπήγγειλεν τὸ, Πάτερ ἡμῶν, καὶ τὸ, Πιστεύω. Ὁ Πατέρας εἰς τὸ τέλος ἑκάστης προσευχῆς ἀπεκρίνετο· Ἀμήν.

—Αὐταὶ εἶναι ὅλαι αἱ προσευχαί, τὰς ὁποίας γνωρίζεις.

— Πατέρα γνωρίζω καὶ τὸ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὴν λιτανείαν ποῦ μοῦ ἔμαθεν ἡ θεία μου.

— Εἶνε πολὺ μακρά, ἀδιάφορον ὅμως.»

Τὸ παιδίον ἐτελείωσε τὴν λιτανείαν μὲ σβεσμένην φωνήν.

«Ἐτελείωσες;

—Πατέρα μου, ἔλεος! συγχώρεσέ με. Δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον! Θὰ παρακαλέσω τόσον τὸν θεῖον μου τὸν δεκανέα, ὥστε θὰ δώσουν χάριν εἰς τὸν Γιαννότον!»

Ὡμίλει ἀκόμη· ὁ Ματθαῖος ἐγέμισεν τὸ ὅπλον του, καὶ τὸ ἐσημάδευσε, λέγων. « Ὁ Θεὸς ἄς σὲ συγχωρήσῃ!»

Τὸ παιδίον ἐπροσπάθησεν ἀπεγνωσμένως, νὰ σηκωθῇ, καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὰ γόνατα τοῦ Πατέρά του, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρόν. Ὁ Ματθαῖος ἐπυροβόλησε, καὶ ὁ Εὐτύχιος ἔπεσε νεκρός.

Χωρὶς νὰ ρίψῃ οὐδὲ ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, ὁ Ματθαῖος ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς οἰκίας διὰ νὰ ζητήσῃ σκαπάνην, καὶ ἐνταφιάσῃ τὸν υἱόν του.

Μόλις εἶχε κάμει ὀλίγα βήματα, συνήντησε τὴν Γιουζέππαν, ἡ ὁποῖα ἔτρεχε φοβισμένη ἀπὸ τὸν κρότον τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως.

«Τί ἔκαμες; τοῦ ἐφώναξεν.»

— Δικαιοσύνην.

— Ποῦ εἶναι;

— Εἰς τὴν χαράδραν. Θὰ τὸν ἐνταφιάσω. Ἀπέθανε χριστιανικῶς. Θὰ παραγγείλω νὰ τοῦ ψάλλουν λειτουργίαν. Πήγαινε νὰ εἰπῇς εἰς τὸν γαμβρόν μου Θεόδωρον Μπιάγκο νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ μαζύ μας.

PROSPER MÉRIMÉE

Μετάφρασις

ΑΙΚ. Β. ΚΑΤΣΥΦΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ Βουλὴ συνῆλθε διὰ νὰ ψηφίσῃ τὰ ἀπολύτου ἀνάγκης διὰ τὴν ἔκτακτον περίστασιν νομοσχέδια καὶ νὰ ἐπικυρώσῃ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀποφασισθέντα, δηλ. τὴν διὰ τῶν ὅπλων ὑπεράσπισιν τῶν δολοφονουμένων ὑποδούλων ἀδελφῶν μας.

Ὅλαι αἱ πολιτικαὶ μερίδες ἐπεκρότησαν τὴν πολιτικὴν τῆν Κυβερνήσεως καὶ ἔδωκαν ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα εἰς αὐτὴν νὰ συνεχίσῃ τὸν ὑπὲρ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων μας ἀγγεῖα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν συμμάχων κρατῶν. Βουλγαρίας, Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου.

Ὁ πόλεμος μετὰ τῆς Τουρκίας ἐκηρύχθη τὴν Παρασκευήν, 5ην 8)βρίου. Εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐνάρξις τοῦ ἀγῶνος ἔγινε διὰ θρησκευτικῶν ἱερουργιῶν εἰς τοὺς ναούς, καθ' ἃς εὐλογήθησαν τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ ἀνεγνώσθησαν δεήσεις ὑπὲρ τῆς νίκης μας κατὰ τῶν βαρβάρων.

Τὴν κενικὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ ἀνέλαβεν ἡ Α. Υ. Ὁ διάδοχος Κωσταντῖνος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἐλασσῶνος ἐκστρατείαν μετὰ τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου Γεωργίου.

Ἡ ἐπέλασις τῶν στρατευμάτων ἐπὶ τοῦ Τουρκικοῦ ἐδάφους ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς νικηφόρος. Ἡ Ἐλασσὼν κατελήφθη μετὰ τετράωρον μάχην καὶ ὁ στρατὸς προχωρεῖ πρὸς τὰ Σέρβια, τὰ ὁποῖα καὶ κατέλαβε.

Ὁ Ἑλληνισμὸς εὑρίσκεται εἰς συγκίνησιν μοναδικὴν διὰ τὰ ἱστορικὰ τῆς χώρας χρονικά. Ἀπὸ πᾶν σημεῖον γῆς ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες σπεύδουν ὄχι μόνον οἱ κληρωτοὶ καὶ οἱ ἔφεδροι ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἐθελοντῶν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν ἀγωνιζομένην πατρίδα.

Ἡ Κρήτη ἐκηρύχθη ἤδη ἐλευθέρα καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι της εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των πρὸς ἐνέργειαν νέων ἐκλογῶν ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν πλέονΒουλήν.

Ἀπὸ τὴν Κρήτην προσέρχονται ἀνὰ χιλιάδας οἱ λεοντόκαρδοι πολεμισταί, οἱ ὁποῖοι ἀναχωροῦν ἀμέσως διὰ τὸ πεδίον τῆς μάχης. Δύο κανονιοφόροι μας κατώρθωσαν νὰ διέλθουν τὸν στενὸν τῆς Πρεβέζης ἀπαρατήρητοι ἐξυπηρετοῦσαι ἤδη τὴν κίνησιν τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου. Ὁ Ἑλληνικὸς στόλος τοῦ Αἰγαίου ἐξ ἄλλου κατέλαβε τὴν Λῆμνον. Οἱ στρατοὶ τῶν συμμάχων στρατῶν προελαύνουν ἐπίσης νικηφόροι. Οἱ Βούλγαροι κατέλαβαν τὰς Σαράντα Ἐκκλησίας καὶ βαδίζουν ὁρμητικοὶ εἰς τὴν Ἀνδριανούπολιν, ὅπου θὰ συναφθῇ ἡ μεγάλη μάχη.